

[Ivar Nørgaard.]

rimelighed i, at noget af ansvaret ligger i indenrigsministeriet, noget andet af ansvaret i socialministeriet og i undervisningsministeriet. Harmoniseringsansvaret bør samles ét sted, nemlig hos lønningsministeren. Jeg har den opfattelse, at denne tankegang er der megen sympati for alle steder, men det er noget vanskeligere, når vi kommer til at skulle realisere denne form for koordinering, fordi det forudsætter, at man andre steder giver afkald på at udøve beføjelser. Jeg mener imidlertid, det er vigtigt, for ellers bliver det kun ved de fromme ønsker, og jeg henstiller derfor, at man fra regeringens side bestræber sig for også i praksis at flytte alle disse afgørelser over til lønningsministeren og ikke kun udtale almindelige forhåbninger om, at noget sådant vil kunne lade sig gøre.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det kan jo ikke undgås, at man under behandlingerne af disse reformforslag beskæftiger sig mest med det, man har kritiske bemærkninger over for. Tiden er kort, og det er ikke muligt at nævne alle de gode ting i reformen, som vi er enige om, men jeg synes ikke, at denne debat helt skal være uden et udtryk for de positive ting, der indeholdes i de mange lovforslag. Fra socialdemokratisk side er vi jo meget tilfreds med alle de væsentlige dele af lovforslagene. Vi opfatter dem som væsentlige forbedringer, og vi føler os selv medansvarlige, føler selv en slags faderskab til noget af det og vil derfor også meget gerne være med til at føre det igennem her i tinget. Vi tillægger det også betydning, at vi kan gennemføre en reform som denne i enighed, men det har selvfølgelig ikke kunnet udelukke, at vi har måttet fremhæve de ting, vi synes kunne ændres. Det er det, der nu har fundet sted, det har været behandlet i udvalget, og behandlingen er efter vor opfattelse endt på en tilfredsstillende måde. Vi skal derfor anbefale, at man gennemfører denne reform med de forbedringer, udvalgsarbejdet har afstedkommet.

Langkilde: De 5 lovforslag, som nu kommer til anden behandling, betyder på mange måder et brud med hidtil gældende forestillinger om forholdet mellem staten, det offentlige, og dets medarbejdere, og jeg vil meget gerne ved denne lejlighed fremhæve

den meget indgående behandling, som de har været genstand for i lønningsudvalget. Ikke mindst på den baggrund, som ligger i et omhyggeligt kommissionsarbejde i årene fra 1965 til 1969, finder jeg det rigtigt at fremhæve, at folketingsudvalget har foretaget en omhyggelig og også selvstændig behandling af lovforslagene.

Der er videre grund til at fremhæve, at lovforslagene gennemføres i enighed, bortset fra et mindretalsforslag fra hr. Morten Langes side vedrørende statens andpart i præstelønningerne, som hr. Morten Lange vil have skåret ned til et meget minimalt beløb. Hr. Morten Lange, som jo til daglig følger evangelisten Karl Marx, har her åbenbart villet søge at realisere evangelisten Marcus' ord om, at den, der lidet har, skal endog dette tages fra.

Enigheden om lovforslagene og de mange bemærkninger i betænkningen er vægtig og vel også i overensstemmelse med sædvane herinde med hensyn til tjenestemandsløvene.

Jeg vil gerne fremhæve, at lønnings- og pensionsministeren har været meget imødekommende over for udvalgets synspunkter og har ydet væsentlige bidrag til, at udvalget, som det fremgår af betænkningen, har kunnet nå frem til flere betydningsfulde resultater.

Der er en række enkeltproblemer, der er omtalt i betænkningen, som jeg vil knytte nogle bemærkninger til. Vi har talt om de lange konstitutioner, og der kunne måske være grund til yderligere at føje hertil, at konstitutioner i ledige stillinger kan tænkes at virke som en omgælse af reglerne om opslag af stillinger. Det vil jeg mene at man også skal være på vagt over for.

Problemet om løn- og ansættelsesvilkår på områder, hvor personalet er ansat på tjenestemandslignende vilkår, men hvor det er vedkommende fagminister, der fastsætter eller godkender vilkårene, er nævnt i betænkningen ligesom lønvilkårene i kommunerne og de koncessionerede selskaber.

Lad det være helt klart, at en konkurrence om arbejdskraften mellem statsinstitutioner ved lønoverbud eller mellem staten og kommunerne er en urimelighed, som ikke kan accepteres mere. Lønningsministeren har lovet at søge regeringens tilslutning til, at en koordinering af løn- og ansættelsesvilkårene finder sted, for så vidt angår statens